

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 6809 van 18 april 2011
in de zaak A. 199.734/XIV-32.990**

In zake :

1. XXXXX

2. XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Suzanne Van Rossem
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Boomgaardstraat 93
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 april 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 57.107 van 1 maart 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 11 april 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de

motiveringsplicht, niet van toepassing zijn. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest inderdaad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft ingezien dat de tweede verzoeker zeer zwak begaafd is maar stelt tegelijk ook vast dat hij wel kon antwoorden op de vragen over zaken die hij zelf heeft meegemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dan ook dat enkel de antwoorden van de tweede verzoeker over niet-persoonlijke ervaringen uit de debatten moeten worden geweerd. Hieruit blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijkheid van de tweede verzoeker en de moeilijkheden die zich daarbij kunnen voordoen. De verzoekers laten bovendien na concreet aan te tonen hoe de cognitieve beperkingen van de tweede verzoeker een invloed zouden hebben gehad op het bestreden arrest.

In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, worden onder punt 4 van het bestreden arrest de motieven weergegeven van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekers gaan met de beweringen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het algemeen stelt dat “het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen” en dat “het dan ook niet volstaat om naar de verklaringen vanuit het vluchtelingenstatuut te verwijzen om over te gaan tot al of niet toekenning van dit statuut” bovendien compleet voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (E.V.R.M.) betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht dat hij geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel maar merkt hij in punt 5 van het bestreden arrest eveneens op dat die bepaling, minstens gedeeltelijk, inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet zodat naar de bespreking van deze laatste bepaling kan worden verwezen. De verzoekers betwisten dit niet en geven alleszins niet aan in welke mate de concrete beoordeling in het bestreden arrest niet aan de vereisten van artikel 3 van het E.V.R.M. zou voldoen. De feitelijke uiteenzetting die de verzoekers geven

ter staving van hun behoefte aan subsidiaire bescherming is niet dienstig nu de Raad van State als State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op achttien april tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Carlo Adams.